

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U RIJECI
Rijeka, Zadarska 1 i 3

Poslovni broj: P-459/2023-42

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Rijeci, po sutkinji Patriziji Muždeka Funčić, u pravnoj stvari tužitelja Ivica Banića, kao vlasnika obrta za ugostiteljstvo i turizam „BALUN“, Biograd na Moru, Šetalište kneza Branimira 14a, OIB: 57580669195, kojeg zastupa punomoćnik Branimir Zorica, odvjetnik u Zadru, protiv tuženika ERSTE & STEIERMÄRKISCHE BANK d.d. Rijeka, Jadranski trg 3/a, OIB:23057039320, kojeg zastupa punomoćnik Damir Metelko, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević & Partneri, d.o.o. Zagreb, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 27. veljače 2026., u prisutnosti zamjenika punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženika, 28. travnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Odbija se u cijelosti tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

„ I. Utvrđuje se da je ništetna odredba Ugovora o dugoročnom kreditu broj: 2402006-1031262160/51404670-5103563199 od 21. svibnja 2007., kojom je određena primjena valutne klauzule na način da je ugovoreno da će se povrat obveza iz ugovora obračunati po srednjem tečaju tuženika za CHF na dan odobrenja žiro računa Banke te da je tužitelj upoznat s mogućim promjenama iznosa rate o dospeljeću u kunama nastalog uslijed promjene tečaja.

II. Utvrđuje se da je ništetna odredba Ugovora o dugoročnom kreditu broj: 2402006-1031262160/51404670-5103563199 od 21. svibnja 2007., kojom je određena primjena promjenjive kamatne stope na način da je određeno da se za vrijeme trajanja ugovora o kreditu mogu vršiti promjene ugovorene kamatne stope, kao i način obračuna i naplate u skladu s važećim odlukama tuženika.

III. Nalaže se tuženiku ERSTE & STEIERMÄRKISCHE BANK d.d., Jadranski trg 3/a, 51000 Rijeka, OIB: 23057039320, u roku od 15 dana isplatiti tužitelju Ivici Baniću kao vlasniku obrta za ugostiteljstvo i turizam „BALUN“, Biograd na Moru, Šetalište kneza Branimira 14a, OIB: 57580669195 iznos od 29.956,87 EUR uvećano za zatezne kamate koje na iznos od:

- 12,06 EUR teku od 18.11.2007. do isplate,
- 24,11 EUR teku od 16.1.2008. do isplate
- 26,49 EUR teku od 19.2.2008. do isplate,
- 45,08 EUR teku od 18.3.2008. do isplate,
- 30,81 EUR teku od 19.4.2008. do isplate,
- 7,75 EUR teku od 22.5.2008. do isplate,
- 18,53 EUR teku od 17.7.2008. do isplate,
- 11,92 EUR teku od 24.7.2008. do isplate,
- 6,05 EUR teku od 15.8.2008. do isplate,
- 56,12 EUR teku od 18.9.2008. do isplate,
- 169,81 EUR teku od 21.10.2008. do isplate,
- 136,66 EUR teku od 25.11.2008. do isplate,
- 149,18 EUR teku od 3.1.2009. do isplate,
- 240,44 EUR teku od 3.2.2009. do isplate,
- 525,79 EUR teku od 25.2.2009. do isplate,
- 212,01 EUR teku od 3.4.2009. do isplate,
- 58,94 EUR teku od 5.5.2009. do isplate,
- 648,6 EUR teku od 4.8.2009. do isplate,
- 432,94 EUR teku od 28.8.2009. do isplate,
- 24,85 EUR teku od 3.10.2009. do isplate,
- 260,74 EUR teku od 25.11.2009. do isplate,
- 237,36 EUR teku od 19.12.2009. do isplate,
- 264,02 EUR teku od 16.1.2010. do isplate,
- 350,1 EUR teku od 26.2.2010. do isplate,
- 361,54 EUR teku od 31.3.2010. do isplate,
- 380,65 EUR teku od 30.4.2010. do isplate,
- 401,04 EUR teku od 22.5.2010. do isplate,
- 233,94 EUR teku od 24.6.2010. do isplate,
- 634,06 EUR teku od 23.7.2010. do isplate,
- 658,2 EUR teku od 22.8.2010. do isplate,
- 689,14 EUR teku od 22.9.2010. do isplate,
- 476,67 EUR teku od 23.10.2010. do isplate,
- 540,87 EUR teku od 24.11.2010. do isplate,
- 19,99 EUR teku od 24.12.2010. do isplate,
- 437,71 EUR teku od 29.1.2011. do isplate,
- 455,71 EUR teku od 17.3.2011. do isplate,
- 80,82 EUR teku od 15.4.2011. do isplate,
- 61,08 EUR teku od 6.5.2011. do isplate,
- 61,08 EUR teku od 11.6.2011. do isplate,
- 156,96 EUR teku od 2.8.2011. do isplate,
- 163,79 EUR teku od 6.9.2011. do isplate,
- 303,9 EUR teku od 9.9.2011. do isplate,
- 1508,84 EUR teku od 23.2.2011. do isplate,
- 57,24 EUR teku od 22.3.2012. do isplate,
- 8,48 EUR teku od 22.6.2012. do isplate,
- 255,24 EUR teku od 11.7.2012. do isplate,
- 320,85 EUR teku od 24.7.2012. do isplate,
- 863,31 EUR teku od 11.10.2012. do isplate,
- 618,10 EUR teku od 3.11.2012. do isplate,

- 851,27 EUR teku od 22.12.2012. do isplate,
- 2.127,81 EUR teku od 13.1.2013. do isplate,
- 672,02 EUR teku od 5.3.2013. do isplate,
- 869,63 EUR teku od 20.3.2013. do isplate,
- 1.419,02 EUR teku od 18.4.2013. do isplate,
- 759,66 EUR teku od 20.6.2013. do isplate,
- 1.023,84 EUR teku od 18.7.2013. do isplate,
- 1.307,21 EUR teku od 24.8.2013. do isplate,
- 3.682,73 EUR teku od 12.9.2013. do isplate
- 320,32 EUR teku od 9.1.2014. do isplate,
- 839,51 EUR teku od 27.2.2014. do isplate
- 269,88 EUR teku od 27.3.2014. do isplate,
- 1.727,25 EUR teku od 3.4.2014. do isplate,
- 187,59 EUR teku od 2.7.2015. do isplate,
- 208,56 EUR teku od 29.9.2015. do isplate.“

II. Nalaže se tužitelju Ivici Baniću, kao vlasniku obrta za ugostiteljstvo i turizam „BALUN“, Biograd na Moru, Šetalište kneza Branimira 14a, OIB: 57580669195 da tuženiku ERSTE & STEIERMÄRKISCHE BANK d.d. Rijeka, Jadranski trg 3/a, OIB: 23057039320 naknadi prouzročeni parnični trošak u iznosu od 5.937,50 EUR, zajedno sa zateznom kamatom tekućom od 28. travnja 2026. pa do isplate po stopi koja se za svako polugodište određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke (referentna stopa) za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana, dok se tuženik s preostalim zahtjevom za naknadnom parničnog, odbija kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 12. lipnja 2019. podnio tužbu protiv tuženika radi utvrđenja ništetnosti i isplate, navodeći da su tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao banka zaključili Ugovor o dugoročnom kreditu broj: 2402006-1031262160/51404670-5103563199 od 21. ožujka 2007. Prema toč. 2. predmetnog Ugovora navodi da je tuženik odobrio tužitelju kredit u iznosu od 330.500,00 CHF u kunsnoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju tuženika na dan puštanja kredita u tečaj, s tim da je toč. 7. određeno da se kredit vraća u kunama po tečaju u vrijeme plaćanja svakog pojedinog anuiteta (valutna klauzula). U toč. 5. predmetnog Ugovora da je određeno da je rok otplate kredita 132 mjeseca, s time da rok otplate počinje teći od 1. kolovoza 2008. U toč. 8. Ugovora da je navedeno da kamatna stopa iznosi LIBOR + 3,60000 %, a da se kamata obračunava primjenom proporcionalne metode na temelju stvarnog broja dana u kamatnom razdoblju i 360 dana u godini te da je tužitelj suglasan da tuženik može jednostranom odlukom mijenjati visinu kamatne stope (promjenjiva kamatna stopa). Tužitelj da je iznos predmetnog kredita tuženiku isplatio u kunama, sukladno prisilnim propisima te je također naveo da su parnične stranke zaključile Ugovor o solidarnom jamstvu br. 5103563199 od 21. svibnja 2007. kojim da je tužitelj jamčio za obvezu iz predmetnog kredita. Tužitelj je naveo i da su parnične stranke zaključile Ugovor o

okvirnom iznosu zaduženja i osiguranju br. ES 593/08-1 od 17. srpnja 2008., a Aneks br. 1.1. Ugovora o dugoročnom kreditu, tužitelj navodi da su zaključili 27. siječnja 2011. kojim je odobren poček od 12 mjeseci i produženje roka otplate. Istoga dana da su zaključili i Aneks Ugovora o solidarnom jamstvu. Tužitelj je potom naveo da su parnične stranke zaključile i Aneks br. 2 i br. 3. Ugovora o dugoročnom kreditu, međutim, da nije u posjedu tih isprava, kao i da su 15. siječnja 2015. zaključili Aneks br. 4. Ugovora o dugoročnom kreditu. U konačnici je naveo da su 13. veljače 2012. parnične stranke zaključile Aneks br. 1. Ugovora o okvirnom iznosu zaduženja te 11. studenog 2013. Aneks br. 2 istog. Tužitelj je naveo da je nakon stupanja na snagu Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN br. 102/15) zaključen i Aneks predmetnog ugovora o kreditu kojim je izvršena konverzija predmetnog kredita denominiranog u kunama sa valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR.

1.1. Tužitelj je također naveo da je prema Planu otplate koji mu je uručen u vrijeme podizanja kredita trebao otplaćivati mjesečne anuitete u iznosu od 11.227,27 kn, međutim, da je mjesečno otplaćivao znatno veći iznos, budući da je tuženik svojom jednostranom odlukom nekoliko puta mijenjao kamatnu stopu, a rast kamatne stope da je pratio i porast vrijednosti ugovorne valute kredita (CHF). Navedeno da je za tužitelja predstavljalo teške i nepredvidljive financijske teškoće iz kojeg razloga je tužitelj naveo da je znao da će do toga doći, odnosno da ga je tuženik sukladno propisima o potrošačkom kreditu upoznao, da ovakav kredit nikada ne bi podigao. Konverzijom koja je provedena po Aneksu Ugovora o kreditu, tužitelj je naveo kako tuženik nije postupio sukladno pravomoćnim presudama donesenim po tužbi radi zaštite kolektivnih interesa potrošača, jer da tom konverzijom nije obračunat cjelokupni iznos koji je tužitelj preplatio zbog nepoštenih odredbi o kamatnom stopi i valutnoj klauzuli. Glede ništetnosti odredbe o valutnoj klauzuli tužitelj je naveo da ga tuženik nije informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, niti da ga je upozorio da je rizik intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezano za švicarski franak neusporedivo veći u odnosu na isti takav rizik u valutnoj klauzuli vezano uz EUR, a što da je bio dužan učiniti, sve pozivajući se na presudu Visokog trgovačkog suda RH posl. br. PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018. (pojedinačno pregovaranje, jasnoća i razumljivost spornih ugovornih odredbi i savjesnost i poštenje). Glede utjecaja konverzije na ništetnost, tužitelj se pozvao na rješenje Vrhovnog suda RH posl. br. Rev-2868/2018 od 12. veljače 2019.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je prije upuštanja u raspravljanje istaknuo prigovor stvarne i mjesne nenadležnosti te je u cijelosti osporio osnovanost i visinu tužbenog zahtjeva. Tuženik je naveo da je predmetnim Ugovorom o dugoročnom kreditu od 21. svibnja 2007. ugovorena valutna klauzula te promjenjiva kamatna stopa, a koji ugovor da je aneksiran šest puta na način da se mijenjao iznos kredita, rok korištenja, rok vraćanja, način vraćanja, broj predmetne partije, kamatna stopa te je u konačnici izvršena konverzija kredita iz CHF u EUR. Tužitelj da je obrtnik, slijedom čega da isti pogrešno smatra da bi u ovoj pravnoj stvari uživao bilo kakvu zaštitu s osnove Zakona o zaštiti potrošača (čl. 3. st. 1. al. 9. u trenutku ugovaranja Ugovora o kreditu). Stoga, navodi da predmetni Ugovor o kreditu nije potrošački kredit već da se radi o kreditu za investicije, pa da je tužitelj dužan u pravnom prometu postupati s povećanom pažnjom prema pravilima struke i običaja, odnosno da se u konkretnom slučaju radi o trgovačkom ugovoru, sve sukladno odredbi čl. 14. st. 2. Zakona o

obveznim odnosima. Tuženik je također istaknuo i prigovor zastare te je naveo da sva eventualna potraživanja tužitelja koja su dospjela prije 13. lipnja 2014. da bi bila u zastari, a da je tužba podnesena 13. lipnja 2019. Glede konverzije tuženik je naveo da su parnične stranke 18. prosinca 2015. sklopile Aneks br. 6. Ugovora o kreditu kojim je izvršena konverzija osnovnog kredita iz CHF u EUR sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o kreditnim institucijama, čime da je položaj tužitelja izjednačen s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Pri potpisivanju Aneksa navodi da je tužitelj prihvatio izračun konverzije te da su prilikom konverzije kredita uzeti u obzir cjelokupni iznosu uplaćeni radi namirenja početnih obroka u CHF te da su navedeni cjelokupni iznosi pretvoreni u EUR i u valutnu klauzulu u EUR po tečaju primjenjivom na dan uplate. O nedopuštenoj i nepoštenoj primjeni valutne klauzule tuženik navodi da je u hrvatskom zakonodavstvu dopušteno ugovoriti odredbu prema kojoj se vrijednost ugovorne obveze u valuti RH izračunava na temelju tečaja valute RH u odnosu prema stranoj valuti. Smisao zaštitne klauzule je u tome da se svota novčane obveze u valuti u kojoj je izražena veže uz promjene cijene onoga za što vjerovnik očekuje da će mijenjati cijenu sukladno promjenama kupovne moći one valute u kojoj je izražena novčana obveza, pa će na taj način svota dužnikove novčane obveze u trenutku ispunjenja odgovarati onoj kupovnoj moći koju je u trenutku sklapanja ugovora imala ugovorena svota. Tuženik je naveo da je opće poznato da je LIBOR kao referentna kamatna stopa promjenjiva i neovisna o volji stranaka, kao i da tuženik tijekom trajanja ugovornog odnosa sa tužiteljem nije nikada jednostranom odlukom povisio kamatnu stopu bez obzira na ovlaštenje iz odredbe čl. 8.2. Ugovora o kreditu. Nakon pregovora tuženik je naveo da su parnične stranke pristupile sklapanju Aneksa br. 2. Ugovora o dugoročnom kreditu 8. veljače 2012. kojim je izmijenjena odredba čl. 8.1. Ugovora, slijedom čega da je suglasnim očitovanjem volje stranaka došlo do izmjene marže banke s inicijalno ugovorenih 3,6% na 4,6%. Slijedom navedenog, tuženik ističe da odredba čl. 8.2. Ugovora nije ništetna, obzirom je ista jasna te obzirom da tuženik nikada nije povisio kamatnu stopu svojom odlukom. Iz navedenog razloga tuženik je predložio saslušanje svjedoka Siniše Farkaša odnosno službenika banke, kao i svjedoka Alena Kovača, direktora Ureda za ekonomska istraživanja. U konačnici tuženik je istaknuo i prigovor nedostatka aktivne legitimacije tužitelja, obrazlažući da su uplate vršene i od strane drugih osoba, a ne samo od strane tužitelja, te slijedom svega navedenog predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan i da tužitelja obveže na naknadu prouzročenog parničnog troška.

3. U daljnjem tijeku postupka stranke su ustrajale u svojim navodima i dokaznim prijedlozima te je tužitelj podneskom od 28. travnja 2025. sukladno rješenju ovoga suda od 13. veljače 2025. dopunio toč. III. tužbenog zahtjeva te istom zahtijevao isplatu iznosa od 29.956,87 EUR zajedno za zateznim kamatama od dospijeća svakog pojedinog iznosa pa do isplate.

4. Na temelju ocjene svakog dokaza posebno te svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sve sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22. i 155/23; dalje: ZPP), sud je ocijenio tužbeni zahtjev tužitelja neosnovanim u cijelosti.

5. Predmet spora je tužbeni zahtjev tužitelja usmjeren na utvrđenje ništetnosti odredba Ugovora o dugoročnom kreditu broj: 2402006-1031262160/51404670-5103563199 od 21. svibnja 2007., kojom je određena primjena valutne klauzule i odredbe kojom je određena primjena promjenjive kamatne stope, kao i zahtjev za isplatom iznosa od 29.956,87 EUR zajedno sa zateznim kamatama.

6. Među strankama nije sporno da je tuženik u svojstvu davatelja kredita s tužiteljem kao korisnikom kredita zaključio Ugovor o dugoročnom kreditu 21. svibnja 2007. za iznos od 330.500,00 CHF, protuvrijednost u kunama obračunata po srednjem tečaju banke na dan puštanja kredita u tečaj. Nije sporno i da je odredbom čl. 8. predmetnog Ugovora ugovorena kamata LIBOR + 3,60000 % poena godišnje, kao i da su ugovorne strane suglasne da se za vrijeme trajanja ugovora o kreditu mogu vršiti promjene kamatne stope, kao i način obračuna i naplate u skladu s važećim odlukama banke.

7. Sporno je jesu li odredbe kojom je ugovorena valutna klauzule, kao i promjenjiva kamatna stopa ništetne te postoji li obveza tuženika na povrat navodno pretplaćenih iznosa. Također je sporna odlučna činjenica ima li tužitelj status potrošača.

8. U dokaznom postupku sud je proveo dokaze uvidom u materijalnu dokumentaciju koja se nalazi u spisu te je zamolbenim putem proveo dokaz saslušanjem tužitelja Ivice Banića kao vl. obrta „BALUN“.

9. Uvidom u Ugovor o dugoročnom kreditu od 21. svibnja 2007. (str. 6-9 spisa) proizlazi da je ugovoren iznos kredita od 330.500,00 CHF, protuvrijednost u kunama obračunata po srednjem tečaju banke na dan puštanja kredita u tečaj. Uvidom u odredbu čl. 3. predmetnog Ugovora proizlazi da je namjena kredita za investicije te je odredbom čl. 7. ugovorena otplata kredita u 132 mjesečnih rata, s time da prva dospijeva 1. kolovoza 2008., a da iznos rate iznosi 2.503,79 CHF. Iz čl. 8. proizlazi da je ugovorena kamata LIBOR + 3,60000 % poena godišnje, kao i da su ugovorne strane suglasne da se za vrijeme trajanja ugovora o kreditu mogu vršiti promjene kamatne stope, kao i način obračuna i naplate u skladu s važećim odlukama banke. Također proizlazi da se interkalarna kamata obračunava u visini ugovorne kamatne stope na iskorišteni iznos kredita od početka korištenja pa do stavljanja kredita u otplatu, te da se naplaćuje jednokratno prilikom prijenosa kredita u otplatu. Iz odredbe čl. 12. proizlazi da se korisnik kredita obvezuje za vrijeme trajanja ugovora redovno dostavljati svoja financijska izvješća, kao i da je kamatna stopa vezana uz promjenu tromjesečnog LIBORA-a, čija se visina utvrđuje na stranici REUTERS-a.

10. Uvidom u Aneks br. 1. Ugovora o dugoročnom kreditu od 27. siječnja 2011. (str. 11-12 spisa) u odredbi čl. 2. ugovorne strane su suglasne da je odlukom banke od 9. prosinca 2010. odobrena izmjena uvjeta otplate preostalog iznosa kredita koji na dan 27. siječnja 2011. iznosi 255.386,30 CHF, na način da se odobrava novi početak od 12 mjeseci i produžuje rok otplate preostalog dijela kredita sa 1. veljače 2011. na 1. veljače 2012. Iz odredbe čl. 3. proizlazi da je promijenjen čl. 7. Ugovora koji sada glasi da otplata kredita je u 102 mjesečne rate te da prva slijedeća rata dospijeva 1. veljače 2012., a iznos rate je 2.503,79 CHF.

11. Uvidom u Ugovor o okvirnom iznosu zaduženja i osiguranja od 11. lipnja 2008. (str. 13-16 spisa) proizlazi da je odredbom čl. 6. protivnik osiguranja Ivica Banić dopustio banci odnosno tuženiku kao predlagatelju osiguranja da upiše založno pravo na suvlasničkom dijelu nekretnine k. č. br. 1189/6, s kojim je suvlasničkim dijelom nekretnine povezano pravo vlasništva posebnog dijela u naravi 40 etaža: 1/64 poslovni prostor u prizemlju zgrade, površine 86-88 m², a radi osiguranja tražbine banke koja proizlazi iz ugovora u iznosu od 330.500,00 CHF.

12. Uvidom u Aneks br. 2. Ugovora od 8. veljače 2012. (stranica 49-50 spisa) u odredbi čl. 5. istog ugovoreno je da ugovorne strane suglasno utvrđuju da se predmenim Aneksom mijenjaju članci 2., 5., 6., 7. i 8. osnovnog Ugovora i to da se mijenja odredba čl. 8. istog na način da će korisnik kredita plaćati banci kamate po godišnjoj stopi koja predstavlja zbroj tromjesečnog LIBOR + 4,6 postotnih poena godišnje.

13. Uvidom u Aneks br. 6. Ugovora (str. 94-98 spisa) u čl. 6.2. istog za vrijeme važenja ovog Aneks stopa ugovornih kamata iznosi zbroj tromjesečnog EURIBOR-a i marže u iznosu od 4,60% godišnje. U čl. 6.3. Ugovora proizlazi da je kamatna stopa vezana uz promjenu tromjesečnog EURIBOR-a, a visina EURIBOR-a da se utvrđuje kvartalno kalendarski.

14. Iz iskaza tužitelja Ivice Banića saslušanog zamolbenim putem na ročištu održanom 1. listopada 2025. (stranica 366-367 spisa), proizlazi da je u poslovnicu tuženika od strane referenta obaviješten kako za njega imaju neke pogodnosti, a to je kredit u CHF za što da mu ne trebaju jamci. Proizlazilo bi nadalje da nije bio svjestan rizika kojem bi se izložio sklapajući ugovor, kao i da se nije prethodno pregovaralo o uvjetima kredita i odredbama istog te da on sa svojim prosječnim znanjem ne razumije pojmove valutna klauzula i promjenjiva kamatna stopa, kao što nije bio niti upoznat s parametrima o kojima one ovise. Odredbe predmetnog Ugovora da je banka jednostrano mijenjala, kao i da se rata povećavala. Ujedno je iskazao da je u dva navrata tražio prolongiranje kredita plaćajući interkalarnu kamatu pri čemu da se nije dotakao glavnice, a da je odobrenim kreditom kupio poslovni prostor (kafić) u kojem danas njegov sin obavlja poslovnu djelatnost s kojim da je on ranije započeo te da isti nije koristio u druge svrhe. U konačnici, tužitelj je naveo da je došlo do konverzije, ali da se ne sjeća detalja osim da je posudio 100.000,00 EUR i predmetni kredit zatvorio.

15. Sud je iskaz tužitelja prihvatio kao vjerodostojan, kao i isprave koje su dostavljene od parničnih stranaka, slijedom čega je temeljem istih činjenično stanje predmetnog postupka ocijenio dovoljno utvrđenim. Sud je raspravnim rješenjem od 27. veljače 2026. odbio dokazni prijedlog za provođenje financijskog vještačenja i za saslušanjem svjedoka Siniše Farkaša i Alena Kovača, kao suvišne, ocjenjujući činjenično stanje predmeta dovoljno utvrđenim te rukovodeći se pravilom po kojem je dužan provesti postupak bez odugovlačenja, u razumnom roku i sa što manje troškova (čl. 10. ZPP-a).

16. Između stranaka je kao prethodno pitanje sporno ima li tužitelj u konkretnom pravnom odnosu svojstvo potrošača, o čemu ovisi primjena posebnih pravila zaštite od nepoštenih ugovornih odredbi.

17. Odredbom čl. 3. st. 1. Zakona o trgovačkim društvima („Narodne novine“ broj: 111/93., 34/99., 121/99., 52/00., 118/03., 107/07., 146/08., 137/09., 125/11., 152/11., 111/12., 68/13., 110/15., 40/19., 34/22., 114/22., 18/23., 130/23. i 136/24.; dalje: ZTD), propisano je da je trgovac, ako ovim Zakonom nije drugačije određeno, osoba koja samostalno trajno obavlja gospodarsku djelatnost radi ostvarivanja dobiti proizvodnjom, prometom robe ili pružanjem usluga na tržištu.

18. Nadalje, odredbom čl. 2. Zakona o obrtu („Narodne novine“ broj: 143/13., 127/19. i 41/20.) propisano je da je obrt samostalno i trajno obavljanje dopuštenih gospodarskih djelatnosti u skladu sa čl. 8. ovoga Zakona od strane fizičkih osoba sa svrhom postizanja dohotka ili dobiti koja se ostvaruje proizvodnjom, prometom ili pružanjem usluga na tržištu.

19. Odredbom čl. 4. Zakona o obrtu propisano je da obrtnik u smislu ovoga Zakona je fizička osoba koja obavlja jednu ili više djelatnosti iz čl. 2. st. 1. ovoga Zakona u svoje ime i za svoj račun, a pritom se može koristiti i radom drugih osoba.

20. Uvidom u dostavljenu materijalnu dokumentaciju, kao i iz iskaza samog tužitelja, sud je utvrdio da je predmetni kredit korišten za kupnju poslovnog prostora, odnosno za potrebe obavljanja registrirane obrtničke djelatnosti tužitelja, pri čemu je riječ o investicijskom kreditu. Takva svrha kredita nedvojbeno upućuje na zaključak da je tužitelj u predmetnom pravnom odnosu djelovao u okviru svoje profesionalne djelatnosti. Stoga, sud nalazi da tužitelj nema svojstvo potrošača, već da se radi o pravnom odnosu trgovačkog karaktera u smislu odredbi čl. 14. Zakon o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05., 41/08., 125/11. i 78/15.; dalje: ZOO), pri čemu je tužitelj bio dužan postupati s pažnjom dobrog stručnjaka. Slijedom navedenog, sud utvrđuje da tužitelj u predmetnom pravnom odnosu nije djelovao kao potrošač, već kao obrtnik u okviru svoje poslovne djelatnosti, zbog čega se na predmetni ugovor ne primjenjuju pravila o zaštiti potrošača. Takvo pravno shvaćanje u skladu je i s praksom Suda Europske unije i Vrhovnim sudom Republike Hrvatske, prema kojoj je za ocjenu statusa potrošača odlučna svrha u koju je pravni posao sklopljen, a ne formalni status ugovorne strane (tako i u presudi VTSRH posl.br. PŽ-7673/2018 od 13. prosinca 2019. i rješenju VSRH posl.br. Rev-250/22 od 14. lipnja 2023.).

21. Budući da tužitelj nema status potrošača, osnovanost njegovog zahtjeva valjalo je ocijeniti isključivo prema odredbama Zakon o obveznim odnosima. Stoga, neovisno o nepostojanju potrošačkog statusa, sud je ispitao osnovanost tužbenog zahtjeva prema općim pravilima ništetnosti iz ZOO-a, imajući u vidu da se ništetnost može isticati bez obzira na pravni status stranaka.

22. U tom smislu, sud je ispitao jesu li sporne ugovorne odredbe protivne prisilnim propisima, načelu savjesnosti i poštenja ili jesu li neodređene do mjere koja bi uzrokovala njihovu ništetnost.

23. Odredbama predmetnog Ugovora ugovorena je valutna klauzula vezana uz CHF, na način da se kredit isplaćuje u kunskoj protuvrijednosti strane valute, a vraća u kunama prema tečaju važećem na dan plaćanja pojedinog anuiteta. Sud utvrđuje da je u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o dugoročnom kreditu 2007. takvo ugovaranje bilo dopušteno i zastupljeno u pravnom prometu iz kojeg razloga valutna

klausula ne predstavlja nedopuštenu ugovornu odredbu, obzirom je njezina svrha očuvanje realne vrijednosti novčane tražbine u uvjetima promjenjive kupovne moći domaće valute. Također, sama činjenica kasnijih nepovoljnih tečajnih kretanja ne može imati za posljedicu ništetnost ugovorne odredbe koja je u trenutku sklapanja bila zakonita i određena. Stoga, takva ugovorna odredba nije protivna prisilnim propisima niti načelu savjesnosti i poštenja, osobito imajući u vidu da se radi o ugovoru sklopljenom između subjekata koji djeluju u okviru svoje poslovne djelatnosti.

24. Nadalje, Ugovorom o dugoročnom kreditu je ugovorena kamatna stopa u visini LIBOR + 3,6 %, kasnije 4,6 % ugovorna marža, uz mogućnost promjene kamatne stope (čl. 8).. Što se tiče LIBOR-a, valja istaći da se radi o objektivno utvrđenoj i javno dostupnoj referentnoj stopi koja ovisi o tržišnim kretanjima i nije pod utjecajem volje ugovornih strana, dok je visina marže tijekom trajanja ugovornog odnosa mijenjana sporazumno između stranaka. Nadalje, iz provedenih dokaza proizlazi da izmjena visine kamatne stope nije bile rezultat jednostrane odluke tuženika, već je ista bila predmet sporazuma stranaka putem zaključenog Aneksa br. 2. predmetnog Ugovora. Slijedom navedenog, sud zaključuje da odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi nisu neodređene niti protivne prisilnim propisima, pa stoga nisu ništetne u smislu ZOO-a. Ujedno valja istaći da je između stranaka tijekom 2015. izvršena konverzija kredita čime su ugovorne strane izmijenile prvotni ugovorni odnos. Iako sama konverzija ne isključuje *a priori* pravo na sudsku zaštitu, ista predstavlja relevantnu okolnost prilikom ocjene ukupnog odnosa stranaka, osobito u pogledu uravnoteženja njihovih međusobnih prava i obveza.

25. Slijedom iznijetog, ovaj sud je utvrdio da se u konkretnom slučaju ne primjenjuje tada važeći Zakon o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 79/07., 125/07., 79/09., 89/09., 75/09., 133/09., 78/12., 56/13. i 41/14.; dalje: ZPP), jer je odredbom čl. 3. alineja 9. navedenog Zakona propisano da je »*potrošač*« fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti, već se u konkretnom slučaju primjenjuje odredba čl. 14. ZOO-a koja se odnose na trgovačke ugovore, budući da je utvrđeno da su stranke zaključile valjani ugovor trgovačkog prava.

26. Budući da u konkretnom slučaju sud nije utvrdio ništetnost niti jedne ugovorne odredbe iz predmetnog Ugovora o dugoročnom kreditu to je sud odbio tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti te odlučio kao u toč. I. izreke presude.

27. Uzgredno se navodi da je prigovor zastare i nedostatka aktivne legitimacije materijalnopravni prigovor o kojem se odlučuje samo ukoliko bi tužbeni zahtjev tužitelj bio osnovan. Kako je sud utvrdio da predmetni Ugovor o dugoročnom kreditu nije ništetan, slijedom čega niti ne postoji obveza restitucije, istaknute prigovore tuženika nije niti cijenio, budući su isti pravno irelevantni.

28. Odluku o parničnom trošku sud je donio na temelju odredbe čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a. Tuženik koji je u cijelosti uspio u sporu u kojem je zastupan po punomoćniku odvjetniku ima pravo na naknadu troškova sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 138/23; dalje: Tarifa) i to prema vrijednosti predmeta spora i to za sastav odgovora na tužbu od 16. listopada

2019. u iznosu od 500,00 EUR (Tbr. 7. toč. 1.), za sastav obrazloženog podneska od 21. travnja 2021., 7. studenog 2023., 11. rujna 2024. i 8. travnja 2025., svaki u iznosu od 500,00 EUR (Tbr. 8. toč. 1.), za sastav žalbe protiv rješenja od 1. listopada 2024. u iznosu od 250,00 EUR (Tbr. 10. toč. 4.) te za zastupanje na ročištu 22. studenog 2023., 9. lipnja 2025., 1. listopada 2025. i 27. veljače 2026. svaki u iznosu od 500,00 EUR (Tbr. 9. toč. 1.), dakle ukupan iznos od 4.750,00 EUR zajedno sa pripadajućim PDV-om (Tbr. 46.) u iznosu od 1.187,50 EUR, odnosno ukupno iznos od 5.937,50 EUR, zajedno sa zateznom kamatom tekućom od 28. travnja 2026. Nadalje, tuženiku nije priznat trošak za sastav žalbe protiv rješenja u zatraženom iznosu od 500,00 EUR već iznos od 250,00 sve sukladno Tbr. 10. toč. 4. Tarife, slijedom čega je sud odlučio kao u toč. II. izreke rješenja.

Rijeka, 28. travnja 2026.

Sutkinja
Patrizia Muždeka Funčić

UPUTA O PRAVU NA IZJAVLJIVANJE PRAVNOG LIJEKA:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 15 (petnaest) dana od dana objave na e-oglasnoj ploči, a u slučaju da nije uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje u roku od 15 (petnaest) dana od dana primitka presude. Žalba se podnosi putem ovog suda, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske (čl. 348. st. 1. ZPP-a).

U žalbi se ne mogu iznositi nove činjenice niti predlagati novi dokazi, osim ako se oni odnose na bitne povrede odredaba parničnog postupka zbog kojih se žalba može izjaviti (čl. 352. st. 1. ZPP-a).

Broj zapisa: **9-30887-47fc3**

Kontrolni broj: **05261-c43e3-9b4b9**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=PATRIZIA MUŽDEKA FUNČIĆ, L=RIJEKA, O=TRGOVAČKI SUD U RIJECI, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Rijeci** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.